

LAIA DE BOBES

De pares vinguts de joves a Alella —ell, des de Torrelles de Foix; ella, de l'Ametlla del Vallès—, la Conxita va néixer al barri del Rost en una casa per la qual recorda que en pagaven un duro de lloguer. Ella va esdevenir la gran de tres germans quan una germana seva, que ella no recorda, va morir de meningitis als quatre anys. Eren altres temps pel que fa a la medicina, entre moltíssimes altres coses!

Va anar a escola amb donya Antonieta a la plaça del poble, en un local situat on hi ha hagut el jutjat de pau fins ara i abans hi havia la consulta mèdica. Per això la gent gran —molt gran— d'Alella encara en diu “a sota estudi”. Recorda l'horari de les classes: al matí de 8 a 12, i de 2 a 5 de la tarda. I a continuació hi afegeix els de la primera feina que va tenir, als dotze anys i mig, a Can Xala: “Llevar-se a les quatre del matí; cistellet de l'esmorzar i cap al Masnou a peu!”, explica, i afegeix: “El meu pare no volia que hi anés, però jo sí, i m'hi vaig estar sis anys, a les contínues de filar, fins que la fàbrica va plegar”, però afegeix que quan arribava a Alella de nou encara li feien fer un parell d'hores de classe per no perdre els estudis.

La seva feina de tota la vida, però, va ser a la Vinícola; molts anys després va treballar també a Can Manyé i en

Com a anècdota d'aquells anys, explica que el seu home no va anar al front, sinó que el van enviar a Terrassa, i allí va conèixer el pare Sabater; la sorpresa va ser gran quan anys després va venir a parar als Escolapis d'Alella i es van retrobar.

La Conxita rememora amb nostàlgia l'ambient del torrent Vallbona, que ella considerava gairebé el pati de casa seva, ja que en casar-se va anar a viure al carrer de Sant Antoni: els vespres que la gent treia la cadira fora per xerrar amb els veïns —“Ja esperaves que arribés el temps”, comenta—; en Manresa entre ells, que inventava contes per a la canalla; les noies que feien puntes de coixí contra la paret... Eren temps molt diferents dels d'avui: “No hi havia de res però disfrutàvem molt; érem feliços”, reflexiona. “Els calés sempre eren justets”, comenta, “perquè els jornals eren molt petits, però llavors anaves a ballar i ja et passava tot!”, apunta, i concreta que ella era molt balladora i que amb el seu home anaven a totes les festes.

L'afició al teatre del seu fill Joaquim, prou coneguda per tots els allelencs, li ve més de la banda del pare. “Jo no”, comenta ella, en referència als escenaris, però tot seguit matisa i confessa: “Jo era més de cantar i fer el poca-solta!”, i explica a tall d'exemple que li agradava molt disfressar-

“Sembla impossible que pugui arribar a tenir tants anys”, s'exclama. La Conxita Busquets, l'àvia Godàs, va fer els cent anys el prop passat dilluns 18 de maig. Va celebrar-ho el diumenge 17 anant a missa de dotze i a continuació amb un dinar de restaurant amb tota

Conxita Busquets, l'àvia Godàs, centenària

plegar aquesta fàbrica ja no va tenir cap feina fixa, però no va deixar de treballar fins als setanta anys. Va començar a la cooperativa a temporades —“Quan no hi havia feina ens despatxaven”, comenta, “fins que em vaig quedar fixa”—, i allí va conèixer el seu home. “Ens vam casar el 1935... Nou mesos i setze dies després va néixer la Carmen”, la seva primera filla; era l'any 1936, només tres mesos abans de la guerra. El segon fill, en Joaquim, va trigar dotze anys en arribar. Per cert, que amb motiu del casament ella i el seu marit van passar una setmana a Mallorca, quan això del viatge de noces no era gaire freqüent en aquells temps; marxaven la vigília de Sant Joan i ja no quedaven bitllets de segona, de manera que van decidir estar-s'hi menys dies però viatjar en primera. Per les noces de plata van tornar a l'illa, i cada any fins ara en fa vint, quan ella va enviudar —enguany ell hauria fet també els cent—, la parella celebrava el seu aniversari de casament baixant a dinar a Barcelona i anant al teatre per la tarda.

De la guerra en recorda un primer any sense massa dificultats, i després una època en què faltava de tot i a Alella qui podia feia intercanvis. “Llavors sí que em vaig aprimar!”, explica la Conxita; té un retrat d'aquell temps on afirma que fa pena, i reflexiona mig rient: “Llavors tenia gana i no tenia menjar; ara tinc menjar i no tinc gana!”.

se per Carnaval i sortir amb les colles, i que un any es va guanyar aquest comentari del seu marit: “Feu llàstima, però com que a tu t'agrada tant i veig que no fas cap mal, et deixo anar així”.

La Conxita va viure al cor del poble, primer al Rost i un cop casada a tocar del torrent Vallbona, on fins i tot quan va enviudar va estar-s'hi sola fins als 91 anys. El 1983, però, va fer un llarg parèntesi forçat, d'un any i mig, quan a causa d'una relliscada per la neu va caure i es va trencar el fèmur; la van haver d'operar dues vegades i des de llavors va quedar coixa. A la revista Alella d'aquell any hi ha un escrit seu on agraeix les atencions dels nombrosos allelencs que la van anar a visitar a l'hospital i durant la llarga estada que va fer a casa la seva filla Carmen. Ara, passats vint-i-cinc anys, la pròtesi que li van posar s'ha gastat, però els metges no gosen operar-la de nou; per això fa vida en una cadira de rodes. “No tinc cap mal, però els tinc tots”, diu, i es queixa sobretot del dolor. Té el cap claríssim i les mans prou àgils com per permetre-li entretenir-se fent sobretaules de ganxet maquíssims. “Ara he fet cent anys i penso: «I ara què? Has de viure molt més?» Però també em fa por morir-me i penso: «Recoi, cent anys!»”. Des d'aquí aprofitem per felicitar-la: Per molts anys!

la família: 39 persones! El dia de l'aniversari en sí, al matí va sortir en directe a TV3 i per la tarda va rebre la visita dels representants de l'Ajuntament i de la Generalitat per fer-li l'homenatge corresponent. Cent anys no els fa pas tothom cada dia!